

sig med Omflytning af Straffefanger. Ved Placat af 19de April 1826 blev det fastsat, at Forbrydere, der kvalificerede sig til at anses med Fæstningsarbejde, ikke længere, saaledes som tidligere havde været Tilfælde, ifølge Frd. 29de Juni 1764, skulde indømmes i en vis bestemt Fæstning, men at de skulde anses med Fæstningsarbejde i Almindelighed, saa at Generalcommissariatscollegiet derefter kunde indsatte dem i de forskjellige Fæstninger, hvor der havde Anvendelse for dem; men man seer af Placaten, at saadan Omflytning allerede havde fundet Sted tidligere, og at man, naanseet, at de vare dømt til visse Fæstninger, ikke havde taget Hensyn dertil, men flyttet dem andetsteds hen, naar fornødent gjordes.

Ved det kongelige danske Cancellies Skrivelse af 7de Mai 1839 blev det bestemt, at mandlige og qvindelige Fanger i Møens Lugthuus, forsaavidt der ikke var Plads til dem, maatte overflyttes til Straffeanstalten paa Christianshavn. Endvidere blev det ved en kongelig Resolution af 7de December 1842 fastsat, at alle qvindelige Fanger maatte flyttes fra Straffeanstalten paa Møen til Straffeanstalten paa Christianshavn, og at for Fremtiden qvindelige Forbrydere, naaget de dømtes til Straffeanstalten paa Møen, skulde afgives til Straffeanstalten paa Christianshavn. Med Hensyn til disse Resolutioner maa jeg dog fremhæve, at, da Møens Lugthuus er en Filialanstalt til Straffeanstalten paa Christianshavn og under samme Bestyrelse, have disse Bestemmelser i sig selv ikke noget videre Betænkeligt ved sig. Den af mig tidligere nævnte tgl. Resolution af 13de April 1841 fastsætter ogsaa, at, naar de nye Straffeanstalter ere færdige, skule Fæstningslaverne overføres til de øvrige Straffeanstalter. Der forudsættes saaledes, at der ikke kan være Noget imod at omflytte Forbrydere, skøndt de ere dømt til et andet Slags Strafsarbejde. Man har upaatviveligt taget Hensyn til, at, naar man ikke traf saadan Bestemmelse, vilde Fæstningslaveriet komme til at vedvare endnu i en temmelig lang Række af Aar. En partiel Omflytning af Fæstningslaver har fundet Sted her i Landet i Aarene 1810 og 1811, idet en del unge Slaver i en Alder fra 20 til 25 Aar

vare blevne overførte til Straffeanstalten paa Christianshavn, i den Hensigt, der at opløres til Haandværk, der senere kunde være dem nyttige, naar de bleve løsladte. Smidlertid har man uden tvivl havt Anledning til at fortryde denne Omflytning; thi der er en høj Grad af Sandsynlighed for, at de Uordener, der fandt Sted i Christianshavns Straffeanstalt Aarene 1814—17, tildeels havde deres Rod i denne noget arbitraire Omflytning, som havde gaaet meget mere Betænkelighed, som den ikke ramte Alle, men kun Enkelte, der naturligviis maatte føle sig meget utilfredse med den saa betydelige Forandring i deres Skjebne, som denne Omflytning medførte. Til disse saa Bemærkninger skal jeg indfranke mig under nærværende Behandling af Sagen.

Justitsministeren: Til de Bemærkninger, som den ærede Ordfører har fremført, troer jeg dog at burde knytte nogle enkelte Overtringer om Sagen. Naar det i § 1 er blevet bragt i Forslag, at Justitsministeriet skulde bringe til offentlig Kundskab, naar Lugthuset i Horsens kunde tages i Brug, og at der til denne Betskjendtgjørelse skal knyttes det Tidspunkt, da den hidtidige Inddømmelse til Arbejde i Raskhuset eller Fæstningen skulde ophøre, saa havde det naturligviis været ønskeligere, at dette Tidspunkt kunde have været bestemt i Loven selv; men man troede ikke under Udarbejdelsen af Lovudkastet at kunne gaae saavidt, at man her allerede fastsatte Tidspunktet. Opførelsen af Straffeanstalten ved Horsens har været underkastet særdeles Bønselighed formedelst de Forhold, der have bestaaet i Jylland i de sidste Aar; man havde troet, at Bygningen allerede kunde have været langt tidligere fuldført, end den nu er blevet det; og man kunde ikke, da Lovudkastet udarbejdedes, med Sikkerhed forudsæe, ja ikke engang nu med nogenlunde Bestemthed sige, naar Straffeanstalten vil være saa vidt fuldbendt, at den kan tages i Brug. Man har derfor troet at burde gaae den Mellemvei, da man antog, at Foranstaltningen ikke burde udsættes for længe, at Justitsministeriet skulde have at bringe til offentlig Kundskab, naar Straffeanstalten var saa vidt fremmet, at den kunde tages i Brug. Man haabede navnlig, at dette Tidspunkt kunde